

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

Operator de date cu caracter personal nr. 11375

HOTĂRÂREA 331
Din data de 31.05.2017

Dosar nr.: 357/2016

Petiția nr.: 3146/19.05.2016

Petent:

Reclamat: -

Obiect: stabilirea cuantumului pensiei de întreținere pentru fiica majoră a petentului, în detrimentul minorului avut în întreținere

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele și domiciliul petenților

I.1.1.

I.2. Numele și reședința reclamatelor

I.2.1. -

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1. Petentul consideră că atât acesta, cât și minorul pe care îl are în întreținere au fost discriminați de către instanțele de judecată, deoarece cuantumului pensiei de întreținere pentru fiica majoră a acestuia a fost stabilit în detrimentul interesului minorului

III. Procedura de citare

3.1. În temeiul art. 20, alin. 4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura legală de citare a părților.

3.2. Prin adresa înregistrată sub nr. 3146/10.06.2016 a fost citat petentul, pentru termenul stabilit la data de 23.06.2016. A fost invocată, din oficiu, excepția de necompetență materială, competentă fiind instanța de judecată. La termen, petentul nu a fost prezent, citația fiind restituită către instituție.

3.3. Prin adresa înregistrată sub nr. 4228/11.07.2016 a fost recitat petentul, pentru termenul stabilit la data de 28.07.2016. A fost invocată, din oficiu, excepția de necompetență materială, competentă fiind instanța de judecată. La termen, petentul nu a fost prezent, citația fiind restituită către instituție.

3.4. Procedura de citare legal îndeplinită.

IV. Susținerile părților

4.1. Susținerile petentului

4.1.1. Prin intermediul memoriului înregistrat sub nr. 3146/19.05.2016, petentul arată următoarele:

- în urma căsătoriei cu .. (fosta ..) s-au născut doi copii;
- pentru cele două fete, după divorț, a plătit pensie alimentară și pensie pentru studii;
- în anul 2008 s-a recăsătorit cu .. și s-a născut minorul .. (01.07.2009);
- în anul 2014, majorul .. (una dintre cele două fiice) a introdus acțiune de majorare pensie de întreținere;
- a transmis instanței de judecată documente prin care arăta că îl are în întreținere pe minorul .., însă instanța nu a ținut cont de acestea și a stabilit cuantumul pensiei pentru majorul ... de 25% din veniturile petentului, în defavoarea minorului aflat în întreținere (minorul fiind scos din sentința judecătorească);
- a făcut apel la sentința dată de judecătorie, iar instanța superioară a recunoscut existența minorului, dar Tribunalul Teleorman a considerat că între cei doi copii nu poate exista un tratament egal, fiind luată decizia (fără anchetă socială) ca fiica majoră să primească 1/3 din veniturile petentului (1000 lei) - pensie de întreținere, iar minorul doar 500 lei motivat de faptul că necesitățile unui minor sunt mai mici;
- prin decizia luată de instanța de judecată minorul a fost discriminat pe criteriul vârstă;
- a atacat și această sentință prin acțiunea de revizuire, însă aceasta a fost respinsă pe motiv că minorul nu a fost parte în proces

4.1.1.1. Sunt anexate documente la dosar (filele 6-21)

4.1.2. Prin intermediul înscrisului înregistrat sub nr. 4129/05.07.2016, petentul completează sesizarea cu următoarele aspecte: susține că „*ancheta socială a fost ordonată de către instanța de judecată de la Roșiorii de Vede la domiciliului minorului*”

4.1.2.1. Sunt anexate documente la dosar (filele 25-26)

4.1.3. Prin intermediul înscrisului înregistrat sub nr. 4028/29.06.2016, petentul susține că a fost deschis un nou dosar , prin care se solicita majorarea pensiei de studii. În urma acestui fapt, soția acestuia a solicitat strămutarea dosarului la C.A.B.

4.1.2.1. Sunt anexate documente la dosar (filele 31-46)

4.2. Susținerile părții reclamate

4.2.1. –

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. În fapt, luând act de plângere, astfel cum este formulată, Colegiul urmează a analiza excepția necompetenței materiale a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării invocată din oficiu în cauză cu privire la discriminarea instituită prin soluția adoptată de instanța de judecată, cuantumul pensiei de întreținere pentru fiica majoră a petentului fiind stabilit în detrimentul minorului pe care îl are în întreținere.

5.2. În drept, potrivit dispozițiilor **art.63** din Procedura Internă de Soluționare a Petițiilor și Sesizărilor, care prevăd „(1) *Colegiul director se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care nu mai necesită, în tot sau în parte, analizarea în fond a petiției*”, Colegiul urmează a se pronunța cu prioritate asupra excepției invocate.

5.3. Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, Colegiul analizează în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în prima instanță, elementele art. 2 al O.G. nr.137/2000, republicată, cuprins în Capitolul I Principii și definiții al Ordonanței și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II Dispoziții Speciale, Secțiunea I-VI din Ordonanță. În măsura în care se reține întrunirea elementelor discriminării, așa cum este definită în art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor contravenționale prevăzute și sancționate de O.G. nr. 137/2000, republicată.

5.4. Colegiul constată că petentul invocă vătămarea drepturilor legale ale acestuia și ale minorului pe care îl are în întreținere, prin soluția adoptată de instanțele de judecată, în care cuantumul pensiei de întreținere pentru fiica majoră a petentului a fost stabilit în detrimentul minorului.

5.5. Petentul menționează că a transmis instanței de judecată documente prin care arăta că îl are în întreținere pe minorul ..., însă instanța nu a ținut cont de acestea și a stabilit cuantumul pensiei pentru majorul ... de 25% din veniturile petentului, în defavoarea minorului aflat în întreținere (minorul fiind scos din sentința judecătorească);

5.5.1. Petentul arată că, ulterior, a făcut apel la sentința dată de judecătorie, iar instanța superioară a recunoscut existența minorului, dar Tribunalul Teleorman a considerat că între cei doi copii nu poate exista un tratament egal, fiind luată decizia (fără anchetă socială) ca fiica majoră să primească 1/3 din veniturile petentului (1000 lei) - pensie de întreținere, iar minorul doar 500 lei, motivat de faptul că necesitățile unui minor sunt mai mici. A atacat și această sentință prin acțiunea de revizuire, însă aceasta a fost respinsă pe motiv că minorul nu a fost parte în proces.

5.6. În considerarea incidenței obiectului petiției în câmpul de aplicare al O.G. nr. 137/2000 republicată, trebuie precizat că jurisdicția exercitată de Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării este o „*jurisdicție administrativă*” ce presupune o procedură specială, administrativ-jurisdicțională, ce se bazează pe principiul independenței organului care emite actul față de părțile de litigiu, cu asigurarea principiului contradictorialității și al dreptului la apărare. Actul de soluționare a unui conflict corelativ dispozițiilor O.G. nr. 137/2000, republicată, este emis de o autoritate administrativă investită, prin lege organică, cu atribuții de jurisdicție administrativă specială (C.N.C.D.) iar actul per se, este susceptibil de a fi atacat în contenciosul administrativ general, sub cenzura instanțelor judecătorești. Aceste aspecte sunt statuate de prevederile art. 16 (independența organului care emite actul), art. 20 (procedura specială), art. 20 alin.6 (principiul contradictorialității și al dreptului la apărare), art. 20 alin.7 (obligativitatea motivării actului), art. 20 alin.9 (procedura de atac în fața instanței de contencios administrativ) din O.G. nr. 137/2000 republicată în temeiul Legii nr. 324/2006 (lege organică) pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 137/2000. De altfel, caracterul administrativ jurisdicțional al actelor adoptate de Colegiul CNCD a fost statuat în nenumărate rânduri de instanțele de contencios administrativ (între altele decizia civilă nr. 1960 din 15.05.2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție). Prin Decizia nr. 1.096 din 15 octombrie 2008 și ulterior Decizia nr. 444 din 31 martie 2009 și Decizia nr. 1470 din 10 noiembrie 2009, Curtea Constituțională a statuat că „*CNCD este un organ administrativ cu atribuții jurisdicționale, care se bucură de independența necesară îndeplinirii actului administrativ-jurisdicțional și respectă prevederile constituționale cuprinse*

în art.124 privind înfăptuirea justiției și art.126 alin.(5), care interzice înființarea de instanțe extraordinare”.

5.7. Ca atare, se naște întrebarea legitimă, în ce măsură pe calea controlului jurisdicțional prevăzut de O.G. nr. 137/2000 republicată, C.N.C.D. poate să constate existența unor situații discriminatorii ce își au izvorul în soluțiile pronunțate de instanțele judecătorești, ori în legătură indisolubilă cu activitatea de înfăptuire a justiției de către instanțele judecătorești.

5.8. Constituția României în art.1 alin.4 prevede că: „Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor-legislativă, executivă și judecătorească în cadrul democrației constituționale”. Art.125 alin. 1, alin.2. și alin.3 din Constituție statuează înfăptuirea justiției potrivit legii, dispunând că justiția este unică și imparțială, egală pentru toți iar judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Aceasta face ca în activitatea de judecată, judecătorii să nu poată fi supuși nici unei directive din partea puterii legislative sau executive.

5.9. Prin Decizia nr.322/2001, publicată în Monitorul Oficial nr.66/2002, Curtea Constituțională a reținut că: „În deplină concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, art.6 pct.1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (ratificată prin Legea nr.30 din 18 mai 1994) și alte tratate internaționale la care România este parte, Constituția României consacră în cap.VI, intitulat “Autoritatea judecătorească”, principiile organizării și înfăptuirii justiției în țara noastră. În conformitate cu aceste principii, în România justiția se înfăptuiește prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege [art.125 alin.(1)], compuse din judecători independenți care se supun numai legii [art.123 alin.(2)]. ...În scopul garantării independenței... prin Constituție a fost instituit, ca o a treia componentă a autorității judecătorești, Consiliul Superior al Magistraturii, compus în exclusivitate din magistrați ..., care are ca principală funcție asigurarea inamovibilității, a independenței și a imparțialității judecătorilor ... prin puterea de decizie în ceea ce privește promovarea în funcție și transferarea judecătorilor, precum și prin rolul de consiliu de disciplină al judecătorilor. ...”

5.10. Astfel cum a reținut și Înalta Curte de Casație și Justiție, conform prevederilor art. 124 pct. 3 din Constituția României, coroborat cu prevederile art. 2 alin. (3) și art. 4 din legea nr. 303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor și cu art. 3 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, judecătorii sunt independenți, se supun numai legii, sunt imparțiali și sunt obligați ca, prin întreaga lor activitate, să asigure supremația legii, să respecte drepturile și libertățile persoanelor, precum și egalitatea lor în fața legii și să asigure un tratament juridic nediscriminatoriu tuturor participanților la procedurile judiciare, indiferent de calitatea acestora (A se vedea Decizia penală nr. 189/2009 sau Decizia penală nr. 283/2009).

5.11. Având în vedere aceste considerente, a admite că CNCD are competența rațiune materiae de a analiza aspecte ce derivă din conținutul hotărârilor judecătorești sau din procedurile desfășurate în fața instanțelor de judecată, ar presupune, în primul rând, instituirea unei modalități complementare de control a unei hotărâri judecătorești, iar în al doilea rând, o substituie în prerogativele Consiliului Superior al Magistraturii, instanța în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorului.

5.12. Nemulțumirile părților dintr-un proces cu referire la modul concret de soluționare a cauzei trebuie să îmbrace forma căilor de atac, în limitele recunoscute de lege. Ori, din acest punct de vedere, art. 97 alin.2 din legea nr. 303/2004 republicată prevede că exercitarea dreptului de a sesiza CSM nu poate pune în discuție soluțiile pronunțate prin hotărârile judecătorești, care sunt supuse căilor legale de atac. Însăși textul constituțional din art.129 statuează că „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public

pot exercita căile de atac, în condițiile legii”. Astfel, controlul legalității hotărârilor judecătorești este asigurat în cadrul sistemului căilor de atac.

5.13. Chiar dacă s-ar admite că CNCD ar exercita un control de legalitate al hotărârilor judecătorești, procedura ce decurge din declanșarea jurisdicției CNCD ar presupune, în ultimă instanță, adoptarea unui act administrativ-jurisdicțional ce vizează soluționarea unui conflict juridic dintre o persoana fizică și instanța de judecată, în mod indisolubil legat de actul acesteia (hotărârea judecătorească), ceea ce nu poate fi asimilat decât unui act de imixtiune în activitatea instanței. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că puterile publice nu pot adresa instrucțiuni instanțelor de judecată, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate (vezi în acest sens hotărâre pronunțată în cauza Van de Hurkc v. the Netherlands, 19 aprilie 1994, parag. 45, coroborat cu hotărârile pronunțate în cauzele Benthem v. the Netherlands, 23 October 1985, Series A no. 97, p. 17, para. 40; H. v. Belgium, 30 November 1987, Series A no. 127, p. 34, para. 50; and Belilos v. Switzerland, 29 April 1988, Series A no. 132, p. 29, para. 64).

5.14. Coroborând acest aspect fundamental incident petiției deduse soluționării, Colegiul este de opinie că, în speță, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, ca autoritate de stat, autonomă, nu poate analiza statuările instanțelor judecătorești, nu se poate pronunța *sine qua non* asupra aspectelor corelative actului de justiție, ori cu privire la aspectele procedurale ale procesului civil.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Admite excepția necompetenței materiale a C.N.C.D. în raport cu obiectul petiției, astfel cum este formulat;
2. Se va răspunde petentului în sensul celor hotărâte;
3. O copie a hotărârii se va transmite părților:

VII. Modalitatea de plată a amenzii: nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrative**

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

BERTZI THEODORA – Membru

DINCĂ ILIE – Membru

GHEORGHIU LUMINIȚA – Membru

JURA CRISTIAN – Membru

HALLER ISTVAN – Membru

LAZĂR MARIA – Membru

POPA CLAUDIA SORINA – Membru

Hotărâre motivată în drept și redactată de: A.C.F./B.P.

Notă: Hotărârile emise de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.